

Laulību rituāls – ko tas maina pāra attiecībās?

Skaidro gešaltterapeite un vēdiskā astroloģe

Ar viedokli dalās gešaltterapeite AGNESE SPURIŅA un vēdiskā astroloģe INESE DĀVIDSONE (www.astrologika.lv)

Solis pretī pārmaiņām

Bija laiki, kad daiļais dzimums gandrīz vai nespēja izdzīvot ārpus ģimenes sistēmas. Sieviešu tiesības bija ierobežotas, un laulības visbiežāk tika slēgtas sociāli-ekonomisku apsvērumu dēļ. Mūsdienu sievietes ir vairāk vai mazāk līdzvērtīgas un ekonomiski neatkarīgas, tādējādi par prioritāti pavisam droši var izvirzīt abpusēju mīlestību. Tomēr – lai arī sievietes kļuvušas daudz patstāvīgākas, pārliecība, ka dzīve laulībā ir drošāka, joprojām viņās mīt. Tam, visticamāk, ir bioloģisks skaidrojums, pamato gešaltterapeite – sievietes instinkti paredz ne tikai izvēlēties spēcīgāko kandidātu savu bērnu tēva lomai, bet arī rūpēties par drošiem un labvēlīgiem bērna piedzimšanas un augšanas apstākļiem.

Lemjot par labu laulībām, katrs no partneriem ir veicis izvēli un pieņēmis lēmumu, ko atklāj mīļotajam cilvēkam arī publiski – „jā, es tevi mīlu”, „tu man esi nozīmīgs”, „tieši ar tevi vēlos būt kopā (un ne tikai šobrīd, bet arī nākotnē)” – , skaidro Agnese Spuriņa. Tādējādi indivīds gan sev, gan apkārtējai pasaulei pauž savu apņēmību uzņemties atbildību. Laulību rituāls ietver sevī ne tikai atvadišanos no iepriekšējā sociālā statusa (piemēram – vecpuišis, vecmeita) un no tā izrietošā dzīvesveida, bet arī gatavību jauniem pienākumiem un lomām. Nereti tieši ierastā tradīcija – abu pušu dzimtu sanākšana kopā pie viena galda – visai veiksmīgi veicina svešā vai citādā pieņemšanu, tā savstarpēji paužot akceptu jaunā pāra savienībai, pieņemot jauno sievu vīra dzimtā, bet jauno vīru – sievas dzimtā. Jāatzīst gan, ka viens no biežākajiem iemesliem, kāpēc laulātie pāri šķiras pirmo piecu gadu laikā pēc precībām, ir nekas cits kā grūtības adaptēties ģimenes sistēmai un pieņemt jaunās lomas.

Karma strādā jebkurā gadījumā

Laulība ir sakrāla apņemšanās – Dieva un cilvēku priekšā – atgādina vēdiskā astroloģe Inese Dāvidsone. Tā paredz cienīt otru cilvēku un būt viņam līdzās – gan priekos, gan bēdās. Taču karmiski Dieva savienība cilvēku starpā veidojas arī bez dokumentācijas – tos, kurus Dievs ir savedis kopā, pašu cilvēku spējās nebūs

šķirt. Tādējādi partneri savus individuālos un kopīgos karmiskos uzdevumus risina arī tad, ja dzīvo ilgstoši kopā – bez laulību apliecības. Lielākā karmas daļa realizējas tieši attiecībās, tāpēc neizbēgami – attiecības ir tā dzīves joma, kur ikkatram no mums jāpieredz ne tikai priedīgākie brīži, bet arī dažādi uzdevumi, problēmas, neskaidrības, pārdzīvojumi, vilšanās un ilūzijas.

Laulības ir arī institūcija, kuras ietvaros likumiski diviem cilvēkiem dzimst bērni. Un bērnu radišana ir otrs galvenais iemesls, kāpēc Dievs cilvēkus saved kopā, skaidro Inese: „Novērtējot primāro mērķi – seksuāli ģenerēt kosmisko enerģiju seksuālo kontaktu laikā – pāra karmas situācija un attiecību vide noteiks arī pēcnācēju kvalitāti. Jo pilnvērtīgāki, līdzsvarotāki un individuāli vairāk spējusi realizēties būs vecāki katrs par sevi un abi kopā, jo labvēlīgāk tas ietekmēs bērnus. Tāpēc partneru svarīgākais uzdevums ir būt saskaņā ar sevi un harmonijā vienam ar otru”.

Runājot par laulību ceremoniju kā rituālu, vēdiskā astroloģe uzsver, ka svarīga ir arī pareiza kāzu datuma izvēle, jo nepareizi izvēlēts precību laiks kopdzīvi var veidot visai sarežģītu. Katra procesa sākuma laiks nosaka tā rezultātu, tāpēc – kā jebkura svarīga dzīves notikuma – arī laulību diena un laiks ir jāizvēlas, izrietoši no abu partneru astroloģiskajām dzimšanas kartēm, lai paredzētu visveiksmīgāko karmas uzdevumu risinājumu veidu, tādējādi nodrošinoties pret liekiem apgrūtinājumiem un problēmām laulību laikā.

Vai jālaulājas ir visiem?

Nav iespējams nepamanīt, ka mūsdienu sabiedrības attieksme pret laulāto pāru lēmumu šķirties vairs nav tik principiāla. Tāpat attieksme pret pašu salaulāšanās procesa jēgu ir būtiski mainījusies. Gešaltterapeite Agnese Spuriņa akcentē, ka ģimenes struktūra kļuvusi daudz elastīgāka un kopdzīves modeļi sabiedrībā sastopami visdažādākie. Laika gaitā mainījusies ne tikai dzimumu līdztiesība, bet arī dzīves vērtības. Ir pieaugusi individuālisma psiholoģija, prioritāšu augšgalā novietojot pašrealizāciju un psiholoģisko brīvību, nevis aklu sekošanu sabiedrībā noteiktām normām, kā tas bija agrāk. Turklāt – arvien biežāk

jaunie cilvēki, redzot reālus piemērus no dzīves (šķirto laulību statistiku), par oficiāli reģistrētu kopdzīvi spriež gana kritiski un pragmatiski, laulības dzīvi apzināti atliekot.

„Ja partneri apzinās savas gaidas un vajadzības, spēj tās droši un atklāti otram paust; ja kopīgi izvērtē salaulāšanās jēgu (piemēram, saprotot, ka konkrētajā brīdī šis rituāls viņu attiecībām nav nepieciešams), tad kopumā tā ir pozitīvi vērtējama tendence, jo pāris apzināti veido savas, nevis sabiedrības diktētas normas. Daudz bēdīgāka situācija izvēršas tad, ja partneri, kas vēl nav sasnieguši zināmu iekšējo briedumu un neapzinās, ko īsti vēlas no dzīves un otra cilvēka, pieņem spontānu lēmumu apprecēties, pamatojot savu rīcību ar saukļiem – „tā taču ir pieņemts”, „tas būs fantastisks piedzīvojums”, „ak, es tā sapņoju par balto kleitu jau kopš bērnudārza laikiem” utt. Lielākoties šādi lēmumi beidzas ar vilšanos un šķiršanos. Un jo īpaši bēdīgi ir tad, ja šajā procesā cieš bērni.”

Ceļā uz laimīgu kopdzīvi

Partneru savstarpējās smalkās enerģētikas vibrācija dod iespēju abiem laulātajiem būt dzīvē veiksmīgākiem. Kas jāņem vērā? Iesaka Inese Dāvidsone.

Veiksmes formula. Veiksmīgi ir tie vīrieši, kuriem savu mīlestību, rūpes un seksuālo enerģiju dod sievietes. Savukārt laimīga, apmierināta, skaista un piepildīta ir tā sieviete, kurai ir attiecības un pilnvērtīgs sekss. Seksuālās attiecības ir primārais, kas divus (pretējo dzimumu) cilvēkus saista kopā, tāpēc jebkurās ilgstošās attiecībās tas ir primārs uzdevums – nezaudēt interesi vienam par otru un atvēlēt laiku un enerģiju divatā pavadītam laikam, seksuālām rotaļām un iekāres ierosmei.

Abpusēja pievilcība. Sievietes pienākums ir likt savam vīram viņu iekārot – ar sakoptu un skaistu ārieni, jutekliskām kustībām un dejošanu, ar pavedinošu runu un interesi. Savukārt vīrietim ir jārealizē sevi profesionāli, jo veiksmīgs vīrietis – pašpārlicināts, sportisks un aizrautīgs – ir valdzinošs sievietei. Tādējādi partneriem katram individuāli ir jānodrošina sava personiskā pašrealizācija un labsajūta, lai, esot kopā, tie nevis alkātu no otra aizpildīt savus iztrūkumus (emocionāli, garīgi un finansiāli), bet gan, papildinot viens otru, baudītu labsajūtu kopā.

Partneru maiņa neatceļ partnerattiecību karmu. Krīzes momenti attiecībās veidojas, ja cilvēks sagaida no otra to, ko tas nav spējīgs tam dot. Un vainīgs ir nevis kāds no partneriem, bet gan ilūzija, kas rada šādu iedomu. Ilūzijas rada vilšanos, un sarūgtinājums veicina saslīmšanas. Karmiskajā izpratnē partneris ir mūsu spogulis – mēs tajā pamanām to, kas pašiem ir svarīgs un aktuāls, turklāt, ļoti iespējams, ne īpaši labā formā. Taču karma nosaka, ka līdzīgs pievelk līdzīgu, tāpēc, mainoties cilvēkam pašam, mainās arī viss apkārt. Lai pārvarētu attiecību krīzes, nav jāmaina partneri, bet gan jāapzinās – kas ir tas iztrūkums, kas rada šo vilšanos. Jā, patiesi – partneru maiņa neatceļ karmu partnerattiecībās! Tā tikai rada liekus emocionālus pārdzīvojumus, pārvirza prāta fokusu no patiesās problēmas būtības un ļauj šajā cīņā uzvarēt ego. Ego savas intereses aizstāv visai spēcīgi, jo ir vienīgais, kas mirst katru reizi, kad mirst cilvēka miesa. Lai cilvēks ātrāk atrisinātu karmas mezglus un spētu virzīties tālāk, atslēgas vārds ir pazemība.